

tasle Lauenburgi hertsogi auunime ja wana riigisantel erasest jaadit Friedrichruh loossis ülksut elu, tunni surma nüüd, 84 a. wonaduses, ära kutsus.

Bismarcki iseloomu ja tegewuse tundemärt lühisele sõnaga tähendades, peab ütlemä, et ta enuas! igatahes valju wää ja wöiniu pääse toetas ja neid abinduusid suure osavusega leida ja tarvitada oßas. Raud ja meri oli tal juhtsõnaks, kui ta Salsa riiki haffas üles ehitama, raua ja were pääle lootis ta ka riigi sijemiste olude loomises, kui tasle selles taastusti juleti teba. Ta astus üjamaa juuruje ja wöiniu ja oma feigri ja sellse trooni eest iga abinduuga välja, mis iganeb saabaval oli.

Seafontseri.

L. Maurice näitajutu järelle B. Grünfeldi.

1.

Barthel Papusch, Preissi tuninga Friedrich Wilhelm I. kaardiväe muusikaloori kapellmeister, läis oma toas õgebasti edast tagasi.

„Ära lüta mu pääd ilmaegu luumass ja jäta hulumine!” sõnas ta sellse juures farmilt ühe ilusa, valge pääga neiuvastu, kes laua üäres istus ja libedasti nuttis. „See tööt ei aita midagi! — Sa fina, Grundmann,” pööratas ta end siis ühe noore tumedalt waatava kaardiväe soldati poole, sellse õlga muusikamärt ehtis ja sellse pää peaegu lae alla ulatas,” fina pealsid müsle veel ise õiguse andma ja tüdrulu järelle joostmisse maha jäätma. Sinul pole midagi ja temal pole midagi, mislegi tahate

ris dieti elama hatala, nimelt veel, kui peenilegi peret juurde poob?”

„See lüsimine on tull wöga õige. Kapellmeistri berra;” lausus soldat, „oga meie armastame ülestest, Leeni ja mina ja sääl tulevad inimetele pulmamötted iseenesest väha. Meie ei tabagi muud, kui oinult Teie luba, siis wöime oodata, kuni mõni õnnelik juhtumine minu elulorda muudab.”

„Omelik juhtumine!” püllas wonamees. „Praegu saad neli tressi polsa; üls õnnelik juhtumine, see tähendab, kui meie armuline funingas ford häas tujus on, wöib ta si polsa viie tressi pääle förgendada; usud so, et sellega veel perefonda jõuad toita?”

„Seda oleks muidugi veel wähe,” lausus Grundmann. „Aga teie teate ju ise Papusch, et ma paari muusikatülli olen komponeerinud, mis rõhvate meeldisiwad, wahesi suudan ajajoosul oma ameti töötu — ”

„Ab, lori, ja muud mitte midagi! Sinu waimunnete eest ei malja sulle leegi mitte midagi, seda tead sa ise niisama nagu minogi. Mõnda siis jääb osi nii nagu ütlesin: ilma seige tunnistuseta, et naisti toita jõuad, ära sellest enam rääggi!”

„Isa!” polus neiu.

„Kapellmeistri berra!” ohtas soldat.

Sel filmapiigul läts üls lobti ja üls teenri üsilõunas priste naeru näogo pois oetus fasse.

„Tere, satisid,” hüüdis ta imestades übe eisast teise oisa wootades. „Wäll ja paus! — nagu kindrali berra von Blankensee üteldi ormoslab — mis siis sin on olnud?”

„Tere Ruprecht,” vastas Papusch. „Leeni ja Grundmann nuruwad minu läest abiellusse astumiseks luba.”